

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžr/20/2016
Identifikačné číslo spisu: 8015200605
Dátum vydania rozhodnutia: 27.09.2017
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:8015200605.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členiek senátu JUDr. Violy Takáčovej, PhD. a JUDr. Eriky Čanádyovej, v právnej veci navrhovateľa: F. A., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom K. E. č. XXX, XXX XX K. E., proti odporcovi: Okresnému úradu Kežmarok, Pozemkový a lesný odbor so sídlom v Kežmarku, so sídlom ul. Mučenníkov 4, 060 01 Kežmarok, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu odporcu č.: OU-KK-PLO-2015/000505-034-ME zo dňa 31.03.2015 a o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 2Sp/32/2015-30 zo dňa 30. októbra 2015, jednohlasne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 2Sp/32/2015-30 zo dňa 30. októbra 2015 z m e ň u j e tak, že rozhodnutie odporcu č.: OU-KK-PLO-2015/000505-034-ME zo dňa 31. marca 2015 z r u š u j e a vec mu v r a c i a na ďalšie konanie.

Navrhovateľovi náhradu trov konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

1.

Krajský súd v Prešove rozsudkom č.k. 2Sp/32/2015-30 zo dňa 30. októbra 2015 potvrdil rozhodnutie odporcu zo dňa 31.03.2015 č.: OU-KK-PLO-2015/000505-034-ME. Náhradu trov konania účastníkom nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozsudku vyplynulo, že krajský súd mal z obsahu administratívneho spisu preukázané, že preskúmaným rozhodnutím odporca ako príslušný orgán štátnej správy podľa § 9 ods. 4 zákona č. 180/2013 o organizácii miestnej štátnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov a v zmysle § 46 Zákona o správnom konaní po preskúmaní nároku alebo oprávnenej osoby M., naposledy bytom K. E. č. XXX, V. K., po ňom dedič zo závetu F. A., bytom K. E. č. XXX, V. K. zastúpeného v správnom konaní JUDr. Miroslavou Tencerovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Hurbanovo námestie č. 5, rozhodol podľa § 9 ods. 4 zákona č. 229/1991 Z.z. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde

a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 229/1991 Zb. alebo zákon) tak, že nevydáva nehnuteľnosti, ani nepriznáva právo na náhradu F. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. E. č. XXX, V. K., dedičovi zo závetu, nakoľko právo nebolo uplatnené v lehote podľa § 13 ods. 1 zákona, a preto podľa § 13 ods. 1 zákona zaniklo v intenciách doplneného uplatnenia reštitučného nároku zo dňa 29.12.1992. Krajský súd konštatoval, že z obsahu administratívneho spisu mal preukázané skutočnosti uvádzané a citované odporcom v napadnutom rozhodnutí, konkrétne aj tú skutočnosť, že právny predchodca oprávnenej osoby M. J. si ako oprávnená osoba uplatnil reštitučný nárok pôvodne podaný na Obvodnom pozemkovom úrade Poprad dňa 10.12.1992 pod č. 2971/92 a zároveň doplnil toto svoje podanie uplatneného reštitučného nároku dňa 23.12.1992 pod č. 3172/92. Z dôvodov napadnutého rozhodnutia ďalej krajský súd zistil, že sporným doplnením uplatneného reštitučného nároku pôvodne oprávnenej osoby M. J. zo dňa 29.12.1992 bez dátumu prijatia na Pozemkový úrad Poprad a bez evidenčného čísla bolo predmetom tohto konania, ako aj následne vydania napadnutého rozhodnutia správnym orgánom zo dňa 31.03.2015 pod č. OU-KK-PLO-2015/000505-034-ME. Ďalej z administratívneho spisu mal jednoznačne preukázané, že následne správny orgán na základe uplatneného nároku zo dňa 10.12.1992 a 23.12.1992 rozhodol o vydaní nehnuteľností už dedičovi zo závetu po nebohom M. J., nároku po pôvodných vlastníkoch P. J. a F. J., rod. E., rodičov už nebohej oprávnenej osoby M. J. rozhodnutiami, ktoré sú uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia a na ktoré súd poukázal vyššie z príslušných rokov 1994 až 2004. Týmto rozhodnutiami rozhodol o navrátení nehnuteľností v k.ú. V. K., resp. správny orgán rozhodol o náhradách v tých prípadoch, kedy nebolo možné vydať na základe reštitučného nároku nehnuteľností týkajúce sa týchto uplatnených nárokov. Krajský súd poukázal na tvrdenie navrhovateľa na pojednávaní pred krajským súdom dňa 30.10.2015, že ešte všetky nehnuteľnosti, o ktoré žiadal jeho právny predchodca, teda nebohý M. J. neboli posúdené a nebolo o nich rozhodnuté, ktoré patria do dedičstva po nebohých rodičoch už nebohého M. J. ako pôvodných vlastníkoch.

A. súd poukazom na právu úpravu ustanovenú v zákone č. 229/1991 Zb., citujúc právnu normu ustanovenú v § 1, v § 4 ods. 1, 2, v § 13 ods. 1, 2, v § 9 ods. 1, 7, v § 5 ods. 1, 5 uvedeného zákona, ustálil názor, že o uplatnenom nároku M. J. zo dňa 29.12.1992 správny orgán vykonal rozsiahle dokazovanie, ktorého záverom bol vyslovený právny názor v napadnutom rozhodnutí zo dňa 31.03.2015.

Krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia odporcu dospel k záveru, že zistený skutkový stav je dostatočný a napadnuté rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonom, pričom správny orgán vyslovil v napadnutom rozhodnutí aj správny právny názor. S poukazom na zistený skutkový stav sa krajský súd stotožnil s právnym názorom odporcu v tom zmysle, že oprávnená osoba pôvodne M. J., ktorý zomrel dňa XX.XX.XXXX neuplatnil doplnený reštitučný nárok podaním zo dňa 29.12.1992, ktorý neobsahuje dátum prijatia na Pozemkový úrad Poprad, ani evidenčné číslo, včas a v súlade s obsahom ustanovenia § 13 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb., t.j. do 31.12.1992.

Krajský súd uviedol, že oprávnená osoba F. A., ako vyplýva z obsahu administratívneho spisu žiadosťou zo dňa 15.12.2011 doručenou na Pozemkový úrad Kežmarok žiadal o doriešenie uplatnených nárokov, ktoré si uplatnil jeho právny predchodca M. J. po všetkých osobách, ktoré boli jeho právnymi predchodcami. Z vykonaného dokazovania Obvodným pozemkovým úradom v Poprade bolo preukázané, že uvedený deň 29.12.1992 podanie doplneného nároku na uplatnenie reštitučného nároku podľa zákona č. 229/1991 Zb. oprávnenu osobou M. J. vykonané nebolo, čo vlastne preukazuje podací denník z decembra 1992, z ktorého bezpochyby vyplýva, že dňa 29.12.1992 takéto uplatnenie doplnenia uskutočnené zo strany žiadateľa M. J. vykonané nebolo.

Podľa názoru krajského súdu následne vydané rozhodnutia z 21.10.2013, ako aj rozhodnutie o nariadenie obnovy konania z uvedených dôvodov v rozhodnutí, ako aj zo dňa 27.11.2013 o predbežnom opatrení boli rozhodnutiami prvostupňového správneho orgánu vydané nie správne, a preto ich druhostupňový orgán Okresný úrad Prešov, Odbor opravných prostriedkov svojimi rozhodnutiami zo dňa 03.11.2014 zrušil, z ktorých dôvodov sa k týmto krajský súd ani v preskúmaní napadnutého rozhodnutia nevyjadril a ani sa s poukazom na predmet tohto konania - preukázanie doplneného reštitučného nároku

zo dňa 29.12.1992 nezaoberal.

Poukazom na to, že v predmetnom konaní je jednoznačne potrebné venovať sa a preukázať, či podané doplnenie reštitučného nároku tak, ako ho klasifikuje navrhovateľ v opravnom prostriedku bolo bezpochyby uskutočnené, alebo nie, krajský súd uviedol, že pokiaľ sa navrhovateľ opiera v odvolacích námietkach na čestné prehlásenie F. J. o tom, že jej manžel podpísal predmetné doplnenie, ktoré bolo napísané jej rukou a tieto skutočnosti vyplývajú z listinného dôkazu zo dňa 29.12.1992, táto okolnosť neznamena prakticky pri uplatňovaní reštitučného nároku žiadne následky, keď toto doplnenie reštitučného nároku nebolo riadne zaevidované pod príslušným číslom a v presný deň Obvodným pozemkovým úradom Poprad, čo je základným a nevyvrátiteľným faktom, majú za to, že následné čestné prehlásenie na tejto skutočnosti nič nemení.

Poukazom na skutkové zistenia vyplývajúce z obsahu administratívneho spisu a to, že na pozemkový úrad boli uplatnené všetky reštitučné nároky zo strany oprávnenej osoby M. J. - zo dňa 10.12.1992 pod príslušným číslom 2971/92, ako aj doplnenie uplatneného nároku z 23.12.1992 pod č. 3172/92, krajský súd konštatoval, že sporné doplnenie reštitučného nároku zo dňa 29.12.1992 však žiadne evidenčné číslo neobsahuje a neobsahuje ani dátum, kedy malo byť predmetné doplnenie reštitučného nároku akceptované správnym orgánom, t.j. Pozemkovým úradom Poprad, majú za to, že na tejto skutočnosti nič nemení ani doplnené dokazovanie správneho orgánu v tom zmysle, že bolo vykonané znalecké dokazovanie osobou znalca PhDr. D. U. v odbore písomoznalectva, ktorý vypracoval znalecký posudok, ktorý bol doručený pod číslom 4/2015 dňa 12.02.2015 správnemu orgánu a z ktorého posudku jednoznačne vyplýva, že na rukou dopísanom texte označenom dňa 29.12.1992 je vlastnoručný podpis M. J.. Podľa názoru krajského súdu ani táto skutočnosť však nepotvrďuje tú okolnosť potrebnú pre uplatnenie reštitučného nároku, že predmetné doplnenie reštitučného nároku datované oprávnenu osobou 29.12.1992 bolo včas podané na príslušný Pozemkový úrad Poprad ako správnemu orgánu, ktorý o reštitučnom nároku je oprávnený v zmysle zákona

č. 229/1991 Zb. rozhodovať. Poukazom na to, že splnenie tejto skutočnosti jednoznačne vyplýva z ustanovenia § 13 ods. 1 vety prvej a tretej zákona č. 229/1991 Zb., t.j. potrebnej skutočnosti na vydanie nehnuteľnosti podľa § 6, ktorý reštitučný nárok môže uplatniť oprávnená osoba do 31.12.1992, neuplatnením práva v lehote právo zanikne, krajský súd konštatoval, že správny orgán správne dospel k tejto skutočnosti a s týmto právnym záverom sa stotožňuje.

Podľa názoru krajského súdu správny orgán postupoval správne v intenciách vyššie citovaných právnych ustanovení zákona č. 229/1991 Zb., ako aj v súlade s jednotlivými ustanoveniami Správneho poriadku a pre svoje rozhodnutie si zadovážil dostatok listinných dôkazov, na základe ktorých dostatočne zistil skutkový stav a vychádzal z náležite zistených skutkových okolností pri vyvedení správneho právneho záveru. V zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení predpokladom na navrátenie vlastníctva na základe uplatneného reštitučného nároku podľa zákona č. 229/1991 Zb. je uplatnenie tohto nároku včas a v lehotách, ktoré jednoznačne stanovuje zákon tak, ako je to uvedené v § 13 ods. 1 citovaného zákona.

Krajský súd námietku navrhovateľa, ktorou namietal duplicitné rozhodnutie o nároku nepovažoval za dôvodnú, pretože v danom prípade nešlo o žiadne duplicitné vydanie rozhodnutia, nakoľko rozhodnutie o povolení obnovy konania, ako aj následné rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu ohľadom nariadenia predbežného opatrenia, ktoré sa týkali uvedeného reštitučného nároku zo dňa 29.12.1992 Zb., boli zrušené druhostupňovým orgánom, zastávajúc názor, že nešlo o vydané rozhodnutie v predmetnej veci, ktoré by bolo právoplatné a následne vydaním rozhodnutia zo dňa 31.03.2015 pod príslušným číslom nešlo o duplicitné vydanie rozhodnutia v tej istej veci.

K ďalšej námietke, ktorou navrhovateľ v odvolaní namietal, že správnosť a autenticnosť podania, ktoré obsahuje otláčok prezenčnej pečiatky správneho orgánu prekrývajúci dátum, na ktoré je podanie datované, nebola až do roku 2013 žiadnym spôsobom spochybnená, krajský súd uviedol, že pokiaľ si dedič zo závetu svojou žiadosťou zo dňa 15.12.2011, doručenou Obvodnému pozemkovému úradu v Kežmarku nárokoval ako dedič zo závetu doriešenie uplatnených nárokov, ktoré uplatnil jeho právny

predchodca M. J. po všetkých osobách, ktoré boli jeho právnymi predchodcami, tento nárok nevyplýval zo skutočností, ktorými by sa správny orgán zaoberal pred dátumom a teda z toho vyplýva, že ani neakceptoval uvedený doplnený reštitučný nárok zo dňa 29.12.1992. V plnom rozsahu, ako vyplýva z jednotlivých rozhodnutí Pozemkového úradu Poprad, tento rozhodoval o uplatnených nárokoch oprávnenej osoby M. J. zo dňa 10.12.1992 a 23.12.1992, v rozhodnutiach z rokov 1994 až 2004. Námietku, že žiadnym spôsobom nebol spochybnený tento doplnený reštitučný nárok zo strany správneho orgánu krajský súd preto vyhodnotil ako nedôvodnú.

K argumentácii navrhovateľa vo vzťahu k nároku zo dňa 29.12.1992, že už aj potvrdením zo dňa 11.06.2012 Obvodným pozemkovým úradom v Kežmarku bolo preukázané, že predmetné podanie vyhodnotil správny orgán ako nesporné, je v rozpore s následne vydanými rozhodnutiami prvostupňového správneho orgánu o povolenie obnovy, ako aj o vydaní predbežného opatrenia, a aj postupom, ktorý predchádzal vydaniu týchto rozhodnutí, krajský súd vyslovil názor, že správny orgán od počiatku doručenej žiadosti dediča zo závetu F. A. zo dňa 15.12.2011 spochybňoval tento dodatočne uplatnený reštitučný nárok z 29.12.1992 a na základe všetkých známych skutočností pred vydaním rozhodnutia zo dňa 31.03.2015 aj postupoval.

Podľa názoru krajského súdu vo vzťahu k aplikácii ustanovenia § 13 ods. 1 citovaného reštitučného zákona postupoval správny orgán bezpochyby v súlade s týmto ustanovením a na základe obsahu skúmal aj podmienky včasnosti uplatneného doplnenia reštitučného nároku. Poukázal na to, že tá skutočnosť, že správny orgán postupoval ohľadom uplatnených reštitučných nárokov pôvodne oprávnenej osoby M. J. správne a v súlade so zákonom č. 229/1991 Zb., vyplývajú aj početné rozhodnutia, ktorými prinavrátil správny orgán oprávnenej osobe dedičovi zo závetu F. A. nehnuteľnosti nachádzajúce sa v katastrálnom území V. K..

V danej súvislosti krajský súd poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR v obdobných veciach, kedy jednoznačne a bezpochyby v týchto rozhodnutiach rezonuje v prvom rade splnenie podmienky včasnosti uplatnenia reštitučného nároku, pretože ako vyplýva z ustanovenia § 13 ods. 1 citovaného zákona neuplatnením tohto nároku, právo oprávnenej osoby zaniká, preto zákonodarca v tomto ustanovení zákona striktno určil lehotu na uplatnenie reštitučného nároku oprávnenu osobou, bez akýchkoľvek možností navrátenia lehoty.

Krajský súd stotožniac sa s názorom správneho orgánu a považujúc za preukázané, že doplnenie reštitučného nároku nebolo uplatnené včas a v lehote stanovenej v ustanovení § 13 ods. 1, z ktorých dôvodov správny orgán rozhodol v súlade so zákonom, v zmysle ustanovenia § 250q ods. 2 O.s.p. rozhodnutie Okresného úradu, Odbor pozemkový v Kežmarku zo dňa 31.03.2015, č. OU-KK-PLO-2015/000505-034-ME, potvrdil.

Krajský súd záverom zdôraznil, že reštitučný zákon neodstraňuje v celom rozsahu krivdy spáchané v minulosti, ale snaží sa tieto krivdy zmierniť. Nie v každom prípade je možné tieto krivdy postupom, či už správnych orgánov alebo súdu napraviť v takom rozsahu, ako si nárokujú oprávnené osoby, avšak vždy je potrebné rozhodovať v zmysle zákona.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ustanovením § 250l ods. 2 O.s.p., navrhovateľovi, ktorý v konaní nemal úspech, náhradu trov konania nepriznal a odporcovi náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že zo zákona nemá právo na náhradu trov konania.

2.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu sa v zákonnej lehote odvolal navrhovateľ. Žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 2Sp/32/2015 zo dňa 30. 0.2015 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Uplatnil si náhradu trov konania.

V dôvodoch odvolania navrhovateľ namietal, že: 1/ krajský súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, 2/nesprávne právne vec posúdil, 3/svojím postupom navrhovateľovi odňal možnosť konať pred súdom, pretože rozsudok je zmätočný a nepreskúmateľný a 4/konanie má inú vadu, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

1/ Navrhovateľ k námietke, ktorou namietal nesprávne skutkové zistenia, uviedol, že nie je pravdou, že správny orgán vydal nehnuteľnosti, resp. priznal právo na náhradu navrhovateľovi výlučne na základe uplatnenia si reštitučného nároku zo dňa 10.12. 992

a 23.12.1992. Správny orgán ešte pred vydaním napadnutého rozhodnutia

č. OU-KK-PLO-2015/000505-034-ME zo dňa 31.03.2005 konal aj o doplnení reštitučného nároku zo dňa 29.12.1992, o čom dôkazom je rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu v Kežmarku zo dňa 08.06.2012 č. 2012/1161-4-ME, právoplatné dňa 11.07.2012, ktorým boli navrhovateľovi vydané nehnuteľnosti, kde v odôvodnení tohto rozhodnutia sa uvádza, že žiadateľ E. J. si uplatnil reštitučný nárok dňa 10.12.1992 a ten doplnil dňa 29.12.1992 a rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu v Kežmarku zo dňa 22.06. 2012 č. 2012/1160-1- ME, právoplatné dňa 23.07.2012, ktorým bolo rozhodnuté o nehnuteľnostiach, ktoré nemožno navrhovateľovi navrátiť, kde v odôvodnení rozhodnutia je opäť uvedené že žiadateľ E. J. si uplatnil reštitučný nárok dňa 10.12.1992 a ten doplnil dňa 29.12.1992. Mal za to, že z uvedeného je evidentné, že správny orgán konal a rozhodoval aj na základe podania doplneného uplatnenia reštitučného nároku zo dňa

29.12.1992. Výtýkal krajskému súdu, že tieto skutočnosti nezistil, keď uvedené rozhodnutia mal k dispozícii. Argumentáciu krajského súdu, že pozemkový úrad konal iba v rozsahu uplatnených reštitučných nárokov zo dňa 10.12.1992 a dňa 23.12.1992, ktorou argumentuje aj pri námietke navrhovateľa, že od roku 1992 do roku 2013 správny orgán doplnenie uplatneného reštitučného nároku zo dňa 29.12.1992 nijako nespochybnil, považoval za nesprávnu a zavádzajúcu, majúce za následok chybné posúdenie veci.

2/ Navrhovateľ nesprávne právne posúdenie veci videl v nesprávnom právnom posúdení významu absencie údajov (dátum a číslo) na prezenčnej pečiatke a zápisu v podacom denníku. V danej súvislosti poukázal na to, že z odôvodnenia rozsudku nie je zrejmé, aká absencia dátumu prijatia a evidenčného čísla na prezenčnej pečiatke pozemkového úradu spôsobili nesúlad s obsahom § 13 ods. 1 zákona, pretože toto zákonné ustanovenie neupravuje žiadnu prezenčnú pečiatku a jej náležitosti. Namietal, že krajský súd v odôvodnení rozsudku nevysvetlil, aký rozpor s obsahom § 13 ods. 1 zákona predstavuje chýbajúce číslo a dátum na prezenčnej pečiatke úradu na podaní zo dňa 29.12.1992, považujúc rozsudok v tejto časti za zmätočný a nepreskúmateľný. Zdôraznil, že na podaní doplnenia reštitučného nároku zo dňa 29.12.1992 prezenčná pečiatka pozemkového úradu je. Poukázal na to, že žiaden zákon ani zákon a ani správny poriadok neupravujú to, že pre relevantnosť podania je rozhodujúca prezenčná pečiatka s určenými náležitosťami a už vôbec nie podací denník úradu. Výtýkal krajskému súdu, že pri tomto hodnotení pochybil, keď nerozlíšil úkon uplatnenia nároku a administratívne a evidenčné úkony správneho orgánu, majúce za to, že navrhovateľ nemôže niesť zodpovednosť za evidenciu a administratívne úkony správneho orgánu. Poukazom na skutkové zistenia vo vzťahu uplatnenia nároku zo dňa 29.12.1992 a ústavnú úpravu ustanovenú v článku 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky navrhovateľ namietal nesprávny postup správneho orgánu pri posudzovaní včasnosti uplatnenia reštitučného nároku oprávnenou osobou, považujúc výklad správneho orgánu v rozpore s Ústavou SR a podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy SR za neprípustný.

Navrhovateľ ďalej namietal, že krajský súd nesprávne právne posúdil jeho námietku duplicity, keď vo svojom odvolaní zo dňa 21.05.2015 výslovne namietal, že rozhodnutie odporcu č. OU-KK-PLO-2015/000505-034-ME zo dňa 31.03.2015 je duplicitným rozhodnutím o nároku, o ktorom už bolo právoplatne rozhodnuté tým istým orgánom - v tomto prípade ide o rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu v Kežmarku zo dňa

08.06.2012, č. 2012/1161-4-ME, právoplatné dňa 11.07.2012, a rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu v Kežmarku zo dňa 22.06.2012, č. 2012/1160-1-ME, právoplatné dňa 23.07.2012. Dôvodil, že z uvedených rozhodnutí je zrejmé nielen to, že odporca v čase vydania týchto rozhodnutí žiadnym

spôsobom nespochybňoval doplnenie uplatnenia reštitučného nároku zo dňa 29.12.1992, ale najmä, že konal a rozhodol o podaní - doplnenie uplatnenia reštitučného nároku zo dňa 29.12.1992. Tvrdil, že ak odporca, čo i len v časti právoplatne rozhodol o podaní doplnenia uplatnenia reštitučného nároku zo dňa 29.12.1992, vyvstáva otázka, ako môže vydať v tej istej veci, a to aj keď iba v časti, hoci nie je možné zistiť, v akej časti rozhodnutie zo dňa 31.03.2015, č. OU-KK-PLO-2015/000505-034-ME, v ktorom uvedie, že nevydáva nehnuteľnosti ani nepriznáva právo na náhradu podľa podania zo dňa 29.12.1992. Navrhovateľ vyslovil názor že, ak odporca, už čo i len sčasti, právoplatne rozhodol o nároku zo dňa 29.12.1992, tak nemôže neskôr, t.j. dňa 31.03.2015 rozhodnúť, že nevydáva nehnuteľnosti ani právo na náhradu v intenciách doplneného uplatnenia reštitučného nároku zo dňa 29.12.1992. Uvedený postup považoval v rozpore s princípom právneho štátu v zmysle článku 1 ods. 1 ústavy a v rozpore so zásadou právnej istoty. Zdôraznil, že ak raz odporca právoplatne rozhodol a vydal nehnuteľnosti na základe podaní právneho predchodcu navrhovateľa zo dňa 10.12.1992 v doplnení zo dňa 29.12.1992 (rozhodnutiami zo dňa 08.06.2012, č. 2012/1161-4-ME a zo dňa 22.06.2012, č. 2012/1160-1-ME) nemôže neskôr rozhodnúť, že nevydáva nehnuteľnosti ani nepriznáva právo na náhradu z podania zo dňa 29.12.1992, poukazom na zásadu ne bis in idem. Ďalej tvrdil, že nemôže nijako zistiť, ktoré nehnuteľnosti mu na základe podania právneho predchodcu zo dňa 29.12.1992 vydané boli a ktoré nie, a už vôbec nemôže vedieť, čo sa stane s tými nehnuteľnosťami a právami na náhradu, ktoré mu odporca priznal od roku 2012 na základe doplnenia reštitučného nároku zo dňa 29.12.1992 rozhodnutiami zo dňa 08.06.2012 a po prípadnej právoplatnosti rozhodnutia zo dňa 31.03.2015, čo nezákonným postupom odporcu spôsobuje neistotu jeho právneho postavenia. Vytýkal krajskému súdu, že namietanú duplicitu vyhodnotil nesprávne, považujúc v tejto časti odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského súdu súčasne za nezrozumiteľné v rozpore s § 157 ods. 2 O.s.p., spôsobujúce zmatečnosť a nepreskúmateľnosť rozsudku, ktorým postupom mu krajský súd odňal možnosť konať pred súdom podľa článku 46 ods.1 Ústavy SR.

Ďalej navrhovateľ namietal nesprávne právne posúdenie vo veci ním tvrdenej skutočnosti, že až do roku 2013 nebola správnosť podania zo dňa 29.12.1992 správnym úradom spochybnená. Dôvodil, že ak správny orgán rozporoval doplnenie uplatnenia reštitučného nároku zo dňa 29.12.1992 z dôvodu, že sa tak nestalo včas podľa § 13 ods. 1 zákona, nebolo vôbec potrebné vypracovať znalecký posudok, ktorého výsledok krajský súd vyhodnotil ako bezvýznamný, aj uvedené svedčí iba o tom, že podanie doplnenia uplatnenia reštitučného nároku zo dňa 29.12.1992 nebolo nijakým spôsobom zo strany správneho organu spochybňované až do roku 2013 a zo strany odporcu ide o účelové rozporovanie doplnenia uplatneného reštitučného nároku zo dňa 29.12.1992.

3/ Navrhovateľ námietku, že postupom súdu mu bola odňatá možnosť možnosť konať pred súdom odôvodnil vydaním zmatečného rozhodnutia, poukazom na judikatúru Najvyššieho súdu SR (2 MCdo 1/2011) a právnu úpravu ustanovenú v § 246c ods. 1 v spojení s § 157 ods. 2 O.s.p.. Vytýkal krajskému súdu, že sa náležite nevysporiadal s jeho odvolacou námietkou, ktorou namietal nedostatočné odôvodnenie správnym orgánom nepripustenie čestného vyhlásenia F.. Taktiež vytýkal krajskému súdu, že sa nejak nevysporiadal s jeho podstatnou námietkou, ktorou namietal, že v rozhodnutí o nevydaní nehnuteľností, nie je špecifikovaná žiadna nehnuteľnosť, ktorá sa nevydáva, považujúc takéto rozhodnutie odporcu v rozpore s § 9 ods. 4 zákona a následne postup krajského súdu v rozpore s § 157 ods. 2 O.s.p., majúce za následok zmatečnosť a nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku. Zdôraznil, že tento nedostatok má vplyv aj na ďalšie konania vo veci vydávania nehnuteľnosti navrhovateľovi, o ktoré žiadal jeho právny predchodca E. J., keďže správny orgán bude mať možnosť svojvoľne rozhodnúť a určiť, ktoré nehnuteľnosti pod napadnuté rozhodnutie zo dňa 31.03.2015 patria, ktoré nie, čo odporuje čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy SR. Súčasne navrhovateľ namietal, že takýmto spôsobom bolo zasiahnuté do jeho práva vlastniť majetok, garantované v čl. 20 ods. 1 Ústavy SR.

4/ Navrhovateľ námietku, že konanie má inú vadu, ktorá má vplyv na nesprávnosť rozhodnutia súdu vo veci, odôvodnil tým, že napadnutý rozsudok krajského súdu súdu trpí závažným logickým a právnym rozporom medzi výrokovou časťou a odôvodnením rozsudku. X. na to, že v odôvodnení rozsudku krajský súd jednoznačne uvádza, že oprávnená osoba pôvodne E. J. si neuplatnil doplnený reštitučný nárok v súlade s § 13 ods. 1 zákona, t.j. do 31.12.1992 a na druhej strane krajský súd svojím výrokom

potvrďuje rozhodnutie odporcu č. OU-KK-PLO-2015/000505-034-ME zo dňa 31.3.2015, ktorého výrok znie, že nevydáva nehnuteľnostiach ani nepriznáva právo na náhradu navrhovateľovi v intenciách doplneného uplatnenia reštitučného nároku zo dňa 29.12.1992, podľa čoho odporca v samom výroku svojho rozhodnutia uviedol, že doplnený reštitučný nárok bol uplatnený dňa 29.12.1992. Zdôraznil, že krajský súd potvrdil nepriznanie nároku na vydanie nehnuteľností ani práva na náhradu navrhovateľovi v intenciách doplneného uplatnenia reštitučného nároku zo dňa 29.12.1992 a zároveň v odôvodnení uviedol, že doplnený reštitučný nárok nebol uplatnený do 31. 12.1992. Zastával názor, že ak mal krajský súd za to, že sporný nárok nebol uplatnený do 31.12.1992, tak nemôže potvrdiť výrok, ktorý uvádza, že nárok bol uplatnený dňa 29.12.1992.

Navrhovateľ ďalej poukazoval aj na nesprávne označenie konania pred krajským súdom, keďže v tomto prípade išlo o konanie a rozhodovanie o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu správneho orgánu, nie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu, s tým, že nesprávne označenie obsahuje aj samotný rozsudok.

Navrhovateľ za ďalšiu vadu považoval aj to, že z napadnutého rozhodnutia odporcu nie je zrejmé, či nadväzuje na konanie o obnove konania, ktoré malo pokračovať potom, čo bola vec odporcovi vrátená, alebo ide o nové konanie. Tvrdil, že nakoľko po vrátení veci (zrušenie obnovy konania) odporca vykonal dôkazy v konaní a obnovu konania nezastavil, pričom vykonané dôkazy použil v konaní pri vydaní napadnutého rozhodnutia

č. OU-KK-PLO-2015/000505-034-ME zo dňa 30.3.2015 vzbudzuje dojem, že napadnuté rozhodnutie je meritorným rozhodnutím vo veci obnovy konania. Zdôraznil, že pokiaľ vo veci rozhodnutia č. OU-KK-PLO-2015/000505-034-ME zo dňa 31.03.2015 ide o nové konanie, ktoré nesúvisí s konaním týkajúcim sa obnovy konania, ako to prezentuje odporca a súd, odporca bol povinný vyzvať navrhovateľa ako účastníka konania na vyjadrenie sa k dokazovaniu, čo sa nikdy nestalo. Postup odporcu navrhovateľ považoval za porušenie § 33 ods. 2 správneho poriadku, čím odporca porušil jeho právo na inú právnu ochranu v zmysle čl. 46 Ústavy SR.

3.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa trval na dôvodoch uvedených v rozhodnutí zo dňa 31.03.2015, č. OU-KK-PLO-2015/000505-034-ME.

V dôvodoch vyjadrenia poukazom na právnu úpravu ustanovenú v § 13 ods. 1 zákona, ktorú citoval, odporca uviedol, že skutočnosť, či doplnenie reštitučného nároku zo dňa 29.12.1992 bolo uskutočnené na Pozemkovom úrade Poprad v zákonnej lehote teda do 31.12.1992 je spochybniteľná, nakoľko na prezenčnej pečiatke sa nenachádza dátum podania ani evidenčné číslo podania. Tvrdil, že podľa šetrenia správneho orgánu v podacom denníku Obvodného pozemkového úradu v Poprade možno preukázať, že v podacom denníku sa toto doplnenie reštitučného nároku nenachádza. Považoval podací denník a prezenčnú pečiatku bez relevantných náležitostí za rozhodujúce dôkazy, nakoľko pre posúdenie splnenia zákonnej podmienky dodržania lehoty na uplatnenie reštitučného nároku v zmysle § 13 ods. 1 zákona je dôležité, kedy bolo podanie uskutočnené na príslušnom orgáne s poukazom na uplatnenia reštitučného nároku zo dňa 10.12.1992 a 23.12.1992.

Odporca ďalej uviedol, že rozhodnutie č. OU-KK-PLO-2015/000505-034-ME nepredstavuje duplicitné rozhodnutie o nároku. Rozhodnutia č. 2012/1161 - 4- ME zo dňa 08.06.2012, právoplatné dňa 11.7.2012 a č. 2012/1160 - 1- ME zo dňa 22.06.2012, právoplatné dňa 23.07.2012, ktoré boli predmetom obnovy konania neboli zrušené, keďže obnova konania nebola povolená, tieto rozhodnutia sú právoplatné a nie sú predmetom tohto konania. Okresný úrad Prešov, odbor opravných prostriedkov, rozhodnutie Okresného úradu Kežmarok, pozemkového a lesného odboru o nariadení obnovy konania zrušil a vrátil vec na nové prejednanie a rozhodnutie. V rámci ďalšieho konania správny orgán rešpektoval odporúčania Okresného úradu Prešov, odboru opravných prostriedkov, a preto rozhodnutím

zo dňa 15.12.2014, č. OU-KK-PLO-1014/001674-023-ME, ustanovil znalca z odboru písomználectvo - PhDr. D. U.. Znalecký posudok síce nevyvrátil pochybnosť ohľadne podpisu žiadateľa M. J., avšak pochybnosť naďalej spôsobuje konkrétny dátum, kedy skutočne došlo k doplneniu nároku zo dňa 29.12.1992 na Pozemkovom úrade Poprad. V rámci tohto ďalšieho konania správny orgán nemohol rozhodnúť o uplatnení reštitučného nároku zo dňa 29.12.1992 kladne, keďže v tomto štádiu konania vedel o tom, že v podacom denníku Obvodného pozemkového úradu v Poprade sa toto uplatnenie nenachádza a zároveň nedisponuje dôkazom, z ktorého by sa dalo zistiť, kedy bolo podanie na Pozemkovom úrade Poprad uskutočnené.

4.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „S.s.p.“) upravujúci v zmysle § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 1, 2 S.s.p. konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 492 ods. 1, 2 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania navrhovateľa (§ 246c ods. 1 prvá veta O.s.p. a § 212 ods. 1 O.s.p., § 492 ods. 1, 2 S.s.p.), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p., § 492 ods. 1, 2 S.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 O.s.p., § 492 ods. 1, 2 S.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v danej veci bol rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 2Sp/32/2015-30 zo dňa 30. októbra 2015, ktorým krajský súd podľa § 250q ods. 2 O.s.p. potvrdil rozhodnutie Okresného úradu Kežmarok, Pozemkový a lesný odbor so sídlom v Kežmarku - odporcu, zo dňa 31.03.2015, č.: OU-KK-PLO-2015/000505-034-ME.

Predmetom preskúmovacieho konania v danej veci bolo rozhodnutie Okresného úradu Kežmarok, Pozemkový a lesný odbor so sídlom v Kežmarku - odporcu, zo dňa 31.03.2015, č.: OU-KK-PLO-2015/000505-034-ME, ktorým rozhodnutím odporca po preskúmaní nároku nebohej oprávnenej osoby M. naposledy bytom K. E. č. XXX, V. K., po ňom dedič zo závetu F. A., bytom K. E. č. XXX, V. K. rozhodol podľa § 9 ods. 4 zákona č. 229/1991 Z.z. tak, že nevydáva nehnuteľnosti, ani nepriznáva právo na náhradu F. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. E. č. XXX, V. K., dedičovi zo závetu, nakoľko právo nebolo uplatnené v lehote podľa § 13 ods. 1 zákona, a preto podľa § 13 ods. 1 zákona zaniklo, v intenciách doplneného uplatnenia reštitučného nároku zo dňa 29.12.1992.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, ako aj konanie mu prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so zásadnými námietkami uvedenými v opravnom prostriedku navrhovateľa a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu. V procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa odvolací súd vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich zo spisového materiálu krajského súdu, súčasť ktorého tvoril administratívny spis.

Najvyšší súd predovšetkým upriamuje pozornosť na to, že súd v procese súdneho prieskumu podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku nie je súdom skutkovým. Jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (upravujúcej rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov (§§ 250l a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného správneho orgánu je určený rozsahom dôvodov uvedených v opravnom prostriedku, ktorými navrhovateľ namieta nezákonnosť rozhodnutia správneho orgánu, tvrdiac, že nezákonným rozhodnutím správneho orgánu a postupom mu predchádzajúcim bol ukrátený na svojich hmotnoprávných alebo procesnoprávných právach. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v opravnom prostriedku, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa a konania mu predchádzajúceho v rozsahu odvolacích námietok odvolací súd mal preukázať, že krajský súd v procese súdneho prieskumu napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu náležite nepostupoval v zmysle procesných pravidiel zákonodarcom nastolených v tretej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku citovaných vyššie.

Navrhovateľ v odvolaní predovšetkým namietal, že prvostupňový súd nesprávne vyhodnotil skutkové zistenia vo vzťahu doplnenia reštitučného nároku zo dňa 29.12.1992 podaného na Pozemkovom úrade Poprad, nesprávne posúdenie veci, nepreskúmateľnosť rozsudku krajského súdu pre nezrozumiteľnosť a inú vadu konania pred krajským súdom majúcu za následok nesprávnosť rozhodnutia.

Z uvedených dôvodov odvolací súd zameral svoju pozornosť, či krajský súd venoval náležitú pozornosť prieskumu zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu vo vzťahu k posudzovanej veci, najmä na to, či súd prvého stupňa náležite vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z predloženého administratívneho spisu odporcu, či skutkové zistenia v danom prípade správne právne posúdil a či v odôvodnení napadnutého rozsudku skutkové zistenia, právnu úvahu a právne závery náležite a v súlade s § 246c ods. 1, v spojení s § 250l ods. 2 a s § 157 ods. 2 O.s.p. odôvodnil, v ktorom procese odvolací súd súčasne posudzoval zákonnosť preskúmaného rozhodnutia odporcu napadnutého opravným prostriedkom navrhovateľa.

Odvolací súd na základe skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu mal v danom prípade preukázať, že M. J. si ako oprávnená osoba uplatnil reštitučný nárok na vydanie nehnuteľností, ktoré boli skonfiškované jeho rodičom P. J. a F. J., písomným podaním na Obvodnom pozemkovom úrade Poprad dňa 10.12.1992, pod č. 2971/92, a svoj reštitučný nárok doplnil podaním zo dňa 23.12.1992, pod č. 3172/92. Na druhej strane doplneného podania zo dňa 23.12.1992 je rukou napísané doplnenie žiadosti zo dňa 23.12.1992, s uvedením dátumu dňa 29.12.1992, vlastnoručne podpísané žiadateľom M. J., toto podanie je bez vyznačenia dátumu prijatia na Pozemkový úrad Poprad a bez evidenčného čísla. Reštitučný nárok oprávnenej osoby M. J. na základe jeho uplatnenia z 10.12.1992 a

23.12.1992 bol priznaný rozhodnutiami pozemkového úradu v rokoch 1994 až 2004. M. J. zomrel dňa XX.XX.XXXX a do jeho práv oprávnenej osoby vstúpil F. A. - navrhovateľ ako dedič zo závetu na základe osvedčenia o dedičstve povereného súdneho komisára Okresného súdu v Poprade č. 6D/251/2010, D not 171/2010 zo dňa 21.01.2011.

Uvedené skutočnosti v podstate ani nie sú medzi účastníkom preskúmovacieho súdneho konania sporné.

Medzi účastníkmi tohto konania ostalo sporné, či doplnenie uplatnenia reštitučného nároku oprávnenu osobou M. J. zo dňa 29.12.1992, spĺňa zákonné podmienky uplatnenia reštitučného zákona v zmysle § 13 ods. 1 a či následný postup žalovaného správneho orgánu, resp. jeho právneho predchodcu po vstupe navrhovateľa do práv pôvodnej oprávnenej osoby bol v súlade so zákonom.

Skutkové okolnosti vyplývajúce z administratívneho spisu potvrdzujú, že právny predchodca žalovaného správneho orgánu konal a rozhodoval aj na základe podania doplneného uplatnenia reštitučného nároku zo dňa 29.12.1992, keďže Obvodný pozemkový úrad v Kežmarku rozhodnutím zo dňa 08.06.2012, č. 2012/1161-4-ME, právoplatným dňa 11.07.2012, navrhovateľovi vydal nehnuteľnosti, pričom v odôvodnení uvedeného rozhodnutia výslovne konštatuje, že žiadateľ E. J. si uplatnil reštitučný nárok dňa 10.12.1992 a ten doplnil dňa 29. 12.1992 a následne Obvodný pozemkový úrad v Kežmarku rozhodnutím zo dňa 22.06.2012, č. 2012/1160-1- ME, právoplatným dňa 23.07.2012, priznal navrhovateľovi náhradu za nehnuteľnosti, ktoré nemožno vydať a v odôvodnení tohto rozhodnutia taktiež uvádza, že žiadateľ E. J. si uplatnil reštitučný nárok dňa 10.12.1992 a ten doplnil dňa 29.12.1992. Na základe uvedených rozhodnutí je zrejme, že v roku 2012 Obvodný pozemkový úrad v Kežmarku uplatnenie reštitučného nároku oprávnenu osobou na základe podania doplneného uplatnenia reštitučného nároku zo dňa 29.12.1992 nespochybňoval.

Následne Okresný úrad Kežmarok rozhodnutím z 21.10.2013, č. P/2013/413-88-ME, nariadil obnovu konania vo veci reštitučného konania podľa zákona č. 229/1991 Zb. čiastočne ukončeného rozhodnutím zo dňa 08.06.2012, č. 2012/1161-4-ME, právoplatným dňa 11.07.2012 a zo dňa 22. 6. 2012, č. 2012/1160-1- ME, právoplatným dňa 23.07.2012, v znení jeho opravy zo dňa 12.10.2012 a opravy č. 2 zo dňa 14.05.2013. Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že správny orgán v priebehu hodnotenia podkladov došiel k záveru, že doplnené uplatnenie zo dňa 29.12.1992 nie je v súlade s § 19 ods. 2 správneho poriadku, nakoľko neobsahuje podstatné náležitosti, nie je z neho zrejme, aké veci sa týka, keď na predmetnom doplnení uplatnenia sa neuvádzajú pôvodní vlastníci, po ktorých sa majú vydať nehnuteľnosti, a ani nie sú konkretizované samotné nehnuteľnosti.

Okresný úrad Kežmarok súčasne rozhodnutím z 13.11.2013, č. P/2013/413-89-ME a rozhodnutím z 27.11.2013, č. P/2013/413-97-ME, uložil navrhovateľovi povinnosť zdržať sa prevodu svojho vlastníckeho práva na inú osobu zapísaných na LV č. XXXX (k označeným nehnuteľnostiam) v k.ú. Q. E. do doby ukončenia nariadenej obnovy konania.

Na základe odvolania navrhovateľa proti rozhodnutiu Okresného úradu v Kežmarku z 21.10.2013, č. P/2013/413-88-ME, vo veci nariadenia obnovy konania Okresný úrad Prešov rozhodnutím z 03.11.2014, č. OÚ-PO-OOP4-AA/2014/02535-08-DRA, rozhodol tak, že odvolaniu navrhovateľa vyhovie a rozhodnutie Okresného úradu v Kežmarku z 21.10.2013, č. P/2013/413-88-ME, ruší a vec vracia na nové prejednanie a rozhodnutie.

Následne Okresný úrad Prešov rozhodnutiami z 25.11.2014, č. OÚ-PO-OOP4-2014/002924-DRA a č. OÚ-PO-OOP4-2014/02925-DRA, rozhodol tak, že odvolaniam navrhovateľa vyhovie a rozhodnutia Okresného úradu v Kežmarku z 13.11.2013, č. P/2013/413-89-ME a z 27.11.2013, č. P/2013/413-97-ME, ktorými rozhodnutiami správny orgán navrhovateľovi uložil povinnosť zdržať sa prevodu svojho vlastníckeho práva na inú osobu zapísaných na LV č. XXXX (k označeným nehnuteľnostiam) v k.ú. Q. E. do doby ukončenia nariadenej obnovy konania, zrušuje a vec vracia na nové prejednanie a rozhodnutie.

V novom konaní žalovaný správny orgán vykonal dokazovanie súdnym znalcom z odboru písmaoznactva na pravosť podpisu pôvodne oprávnenej osoby - žiadateľa E. J., na podaní doplneného uplatnenia reštitučného nároku zo dňa 29.12.1992, z ktorého vyplynul záver o pravosti podpisu oprávnenej osoby na uvedenom podaní. Po vyhodnotení doplneného dokazovania žalovaný správny orgán vo veci rozhodol preskúmaným rozhodnutím napadnutým opravným prostriedkom navrhovateľa.

Podľa čl. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods.2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

V zmysle čl. 1 ods. 1 prvá veta ústavy je Slovenská republika zvrchovaný, demokratický a právny štát. Základnou premisou materiálneho právneho štátu prezentuje všeobecná záväznosť práva pre všetkých. To znamená, že štátne orgány, orgány územnej samosprávy, ako aj každý jednotlivec musí konať tak, ako určuje právny poriadok. Základom interpretácie a aplikácie čl. 1 ods. 1 je zabezpečenie materiálneho a nie formálneho právneho štátu. Ústavný súd SR princíp materiálneho právneho štátu prezentoval v právnom názore: „V právnom štáte, v ktorom sú ako neoddeliteľné súčasti okrem iných stelesnené princípy, ako sú právna istota a spravodlivosť (princíp materiálneho právneho štátu), čo možno spoľahlivo vyvodit' z čl. 1 ústavy, sa osobitný dôkaz kladie na ochranu tých práv, ktoré sú predmetom jej úpravy. Povinnosťou všetkých štátnych orgánov je zabezpečiť reálnu možnosť ich uplatnenia tými subjektmi, ktorými boli priznané" (ÚS 17/1999, Nález z 22. septembra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 365; zhodne I. ÚS 44/1999, Nález z 13. októbra 1999. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 1999, s. 382, I. ÚS 10/98)". (I. ÚS 54/02. Nález z 13. novembra 2002. Zbierka nálezov a uznesení Ústavného súdu SR 2002 - II. polrok, s. 750). Z uvedeného vyplýva, že pre zabezpečenie materiálneho právneho štátu je povinnosťou mocenských orgánov štátu konať a rozhodovať v súlade so zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Práve tu je ťažisko činnosti správneho súdnictva, pretože dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Orgány štátu realizujúcu svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl. 7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právne záväznými predpismi Európskeho spoločenstva, Európskej únie.

Podľa § 3 ods. 1 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Podľa § 32 ods. 1 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstarat' potrebné podklady na rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Vychádzajúc z uvedenej právnej úpravy a skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu odvolací súd dospel k záveru o nezákonnosti postupu odporcu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozhodnutia odporcu zo dňa 31.03.2015,
č.: OU-KK-PLO-2015/000505-034-ME, majúce za následok nezákonnosť tohto rozhodnutia.

Skutkové zistenia v danom prípade jednoznačne preukazujú, že právny predchodca žalovaného správneho orgánu uplatnenému reštitučnému nároku oprávnenej osoby M. J. doplnením podania zo dňa 29.12.1992 v predchádzajúcej rozhodovacej činnosti priznal právnu relevanciu, keď jeho právnenému nástupcovi - navrhovateľovi, rozhodnutiami z roku 2012 vydal nehnuteľnosti a priznal náhradu za nehnuteľnosti, ktoré nebolo možné vydať (rozhodnutie zo dňa 08.06.2012, č. 2012/1161-4-ME, právoplatné dňa 11.07.2012 a rozhodnutie zo dňa 22.06.2012, č. 2012/1160-1- ME, právoplatné dňa 23.07.2012). Po prehodnotení dokladov, ktoré boli podkladmi pre rozhodnutia z roku 2012 Okresný úrad Kežmarok rozhodnutím z 21.10.2013, č. P/2013/413-88-ME nariadil obnovu konania vo veci reštitučného konania podľa zákona č. 229/1991 Zb. čiastočne ukončeného rozhodnutím zo dňa 08.06.201, č. 2012/1161-4-ME, právoplatným dňa 11.07.2012 a zo dňa 22.06.2012 č. 2012/1160-1- ME, právoplatným dňa 23.07.2012, v znení jeho opravy zo dňa 12.10.2012 a opravy č. 2 zo dňa 14.05.2013. Rozhodnutie o nariadení obnovy konania na základe odvolania navrhovateľa bolo zrušené a vrátené žalovanému správnenému orgánu na nové konanie (rozhodnutie Okresného úradu Prešov z 03.11.2014, č. OÚ-PO-OOP4-AA/2014/02535-08-DRA). Uvedeným rozhodnutím Okresný úrad Prešov vrátil konanie pred žalovaným správnym orgánom do štádia konania o obnove konania, v ktorom správny orgán konal a vydal právoplatné rozhodnutia z roku 2012.

Konania predchádzajúce vydaniu preskúmaného rozhodnutia odporcu z 31.03.2015, napadnutého opravným prostriedkom navrhovateľa, nie je možné nechať bez povšimnutia, keďže ich predmetom je posúdenie zásadnej otázky a to zákonné uplatnenie reštitučného nároku oprávnenu osobou na základe doplneného podania z 29.12.1992 a súčasne, že správny orgán prvého stupňa je viazaný právnym názorom odvolacieho správneho orgánu. Pokiaľ odvolací správny orgán - Okresný úrad Prešov, napadnuté rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu - Okresného úradu v Kežmarku, vo veci nariadenia obnovy konania, zrušil a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie, bolo povinnosťou správneho orgánu prvého stupňa - Okresného úradu v Kežmarku súc viazaný právnym názorom odvolacieho správneho orgánu, prednostne konať a opätovne rozhodnúť v konaní vo veci nariadenia obnovy konania, v ktorom by posudzoval včasnosť uplatnenia reštitučného nároku podaním z 29.12.1992.

Okresný úrad v Kežmarku, Pozemkový a lesný odbor so sídlom v Kežmarku - odporca, napadnutým rozhodnutím zo dňa 31.03.2015, č.: OU-KK-PLO-2015/000505-034-ME, rozhodol podľa § 9 ods. 4 zákona č. 229/1991 Z.z. tak, že navrhovateľovi F. A., nar. XX.XX.XXXX, bytom K. E. č. XXX, V. K., dedičovi zo závetu, nevydáva nehnuteľnosti, ani nepriznáva právo na náhradu, nakoľko právo nebolo uplatnené v lehote podľa § 13 ods. 1 zákona, a preto podľa § 13 ods. 1 zákona zaniklo, v intenciách doplneného uplatnenia reštitučného nároku zo dňa 29.12.1992. Vychádzajúc obsahu výroku preskúmaného rozhodnutia, odporca rozhodol v merite veci o základe reštitučného nároku pôvodnej oprávnenej osoby M. J. uplatneného doplnením reštitučného nároku podaním zo dňa 29.12.1992, tak, že podanie nespĺňa zákonné podmienky, a preto reštitučný nárok podľa § 13 ods.1 zákona zaniká. Správny orgán však doplnenému reštitučnému nároku oprávnenej osoby podaním zo dňa 29.12.1992 už priznal relevanciu zákonnej podmienky v súlade s § 13 ods. 1 zákona, keď rozhodnutiami (rozhodnutie zo dňa 08.06.2012, č. 2012/1161-4-ME, právoplatné dňa 11.07.2012 a rozhodnutie zo dňa 22.06.2012, č. 2012/1160-1- ME, právoplatné dňa 23.07.2012) navrhovateľovi vydal nehnuteľnosti, resp. mu priznal náhradu za nehnuteľnosti, ktoré nebolo možné vydať. Takýmto postupom odporca v rozpore so zákonom, ako aj s logickým uvažovaním rozhodol, že

reštitučný nárok oprávnenej osoby uplatnený podaním zo dňa 29.12.1992 zanikol a súčasne ponechal v platnosti právoplatné aj keď čiastočné rozhodnutia o vydanie nehnuteľností a priznanie náhrady, ktorými rozhodol o reštitučnom nároku uplatneného na základe podania zo dňa 29.12.1992. Uvedeným postupom odporca rozhodol z rozpore so zásadou zákonnosti, materiálnej spravodlivosti, ako aj so zásadou právnej istoty a teda v rozpore s čl. 1 ods. 1 ústavy a čl. 2 ods. 2 ústavy.

Vzhľadom k uvedenému vyššie, ak navrhovateľ v dôvodoch odvolania namietal, že súd prvého stupňa nesprávne vyhodnotil skutkové zistenia (§ 205 ods. 2 písm. d/ O.s.p.), rozhodnutie krajského súdu vychádza nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p.), nesúhlasiac so záverom prvého stupňa, ako aj že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný pre jeho nezrozumiteľnosť a že v konaní bola zistená taká vada konania, ktorá by mala vplyv na zákonnosť napadnutého správneho rozhodnutia, odvolací súd dospel k záveru o dôvodnosti uvedených odvolacích námietkach navrhovateľa.

Po preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu a konania mu predchádzajúceho mal preto odvolací súd v danej veci preukázané, že súd prvého stupňa v procese súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia a postupu odporcu nepostupoval v súlade s právnou úpravou ustanovenou v tretej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku (§§ 250l a nasl.), náležite nepreskúmal zákonnosť rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a postup mu predchádzajúci v rozsahu dôvodov uvedených v opravnom prostriedku a v odôvodnení napadnutého rozsudku sa náležite nevysporiadal so zásadnými odvolacími námietkami navrhovateľa.

Vychádzajúc z dôvodov vyššie uvedených a zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu odvolací súd dospel k záveru, že námietky navrhovateľa uvedené v jeho opravnom prostriedku, ktorými namietal nezákonnosť rozhodnutia žalovaného správneho orgánu a postup mu predchádzajúci, sú dôvodné pre zrušenie napadnutého rozhodnutia odporcu a vrátenie veci na ďalšie konanie, a preto aj odvolacie námietky navrhovateľa proti rozsudku krajského súdu odvolací súd vyhodnotil ako dôvodné, ktoré mali za následok úspešnosť jeho odvolacieho návrhu.

Odvolací súd z uvedených dôvodov napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta prvá O.s.p. a § 492 ods. 1, 2 S.s.p. zmenil tak, preskúmané rozhodnutie odporcu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

O náhrade trov konania odvolací súd rozhodoval podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods.1, s § 224 ods. 1 O.s.p. a s § 151 ods.1,2 O.s.p. a s § 492 ods. 1,2 S.s.p.. Navrhovateľovi nepriznal náhradu trov tohto konania, napriek jeho úspechu v konaní, keďže si ich výšku v zákonnej lehote nevyščísľil.

Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.